

1. Fejezet

A nappalit sötétség borította, csak a televízió hideg, vibráló fénye festett halványkék árnyalatokat a falakra. Akio és Lisa lakásában feszült csend honolt.

A hírek monoton, szenvtelen hangon számoltak be a világ pusztulásáról:

"A mexikóvárosi katasztrófa után az ismeretlen légi járművek tovább folytatják északi irányú mozgásukat. Az amerikai hatóságok teljes készségben vannak, de a támadók fegyverei ellen tehetetlenek. Egy új, halálos vírus is felütötte a fejét, amely ismeretlen eredetű és eddig 100%-os halálozási rátával bír. A kutatók értetlenül állnak a jelenség előtt, a kormányok pedig..."

A tévéképernyőn elmosódott, remegő felvétel jelent meg. Egy kétségbeesett férfi tartotta mobiltelefonját a magasba. Egy hatalmas, emberi képzeletet meghaladó lény bontakozott ki a háttérben. Xolotl, a sötét titán, öt méteres alakjával kiemelkedett a piramisból, majd egyetlen mozdulattal kékes energiaáramot bocsátott ki magából, amely porrá égetett egy egész épülettömböt. Sikolyok, rohanó emberek, pánik. A kamera megrázkódott, majd a kép elsötétült.

Lisa a szája elé kapta a kezét. Suzan tanárnő halkan motyogott maga elé.

– Ez biztosan... isten büntetése... – suttogta, mintha a gondolatot sem merte volna teljesen kimondani.

Seyoung karba font kézzel állt a sarokban, arcán kemény vonásokkal.

– Nincs itt semmiféle isten – szólalt meg hidegen. – Csak az ősök egy csoportja, akik úgy döntöttek, hogy elpusztítják az emberiséget.

Shanon dühösen az asztalra csapott.

– Akkor megállítjuk őket!

A szoba levegője megfeszült a szavai nyomán.

– Nem rohanhatunk oda fejvesztve! – szólt közbe Akio.

– Egyáltalán, hogy akarsz végezni azzal a monstrummal? Láttad, mit művelt!

Shanon tekintete elsötétült. Egy pillanatra szinte érezte a benne lakozó Ukami démon nyugtalan mocorgását. Mély levegőt vett, hogy elnyomja az érzést.

– Raktabíját is legyőztem. Ő sem volt sérthetetlen. Meg lehet ölni – mondta, határozottan.

Lisa félbeszakította:

– Nem csak a harc számít. Figyelmeztetnünk kell az embereket is! El kell juttatnunk őket biztonságos helyre.

Seyoung hitetlenkedve megcsóválta a fejét.

– Amerika teljes lakosságát nem tudod csak úgy "elbűjtatni".

Thomas közbevágott:

– De ha jól tudom, Akio most már a GSP főparancsnoka. Neked nem lehetetlen bejutni az elnökhöz!

Akio összehúzta a szemöldökét. Nem szerette, ha politikai ügyekbe keveredik, de tudta, hogy Thomasnak igaza van.

– Talán beszélhetek vele. De Mexikóba nem mehetek nélkülem!

Shanon szikrázó tekintettel nézett rá.

– Seyoung és én vagyunk a legerősebbek, akik az ősi erőt birtokolják. Megoldjuk.

Akio hosszan nézte őt. Láta a dühöt és az elszántságot. A sebeket, amelyeket még ki sem heverhetett. Sóhajtott.

– Akkor induljunk. Suzan, értesíts mindenkit, akit csak tudsz. A kínai negyedbe visszük őket, az ősi vasúton keresztül.

Bill, aki eddig hallgatott, most megszólalt a háttérben. Hangja mély és nyugodt volt.

– Denverben elférünk. Minél több embert el tudunk érni, annál jobb. De siessünk.

– Biztonságos az állomás? – kérdezte Shanon feléje fordulva.

Bill egy halvány mosolyt eresztett meg.

– Csak azok tudnak róla, akik olyan régóta élnek ezen a földön, mint én.

Shanon bólintott.

– Akkor nincs vesztegetni való időnk!

Másfél órával később, a találkozási pontnál legalább kétszáz ember várakozott. Félelemmel teli, zavart arcok. Voltak, akik bőröndöket hoztak, mások háziállataikkal jelentek meg. Simoon, Shanon farkasa élénken szaglászta a környezetét, felfigyel a kutyák és macskák illatára.

Akio előrement, hogy az ügynökökkel megszervezze a csoportos beszállítást. Shanon és Lisa segítettek az emberek terelésében. Az első liftben negyvenöten zsúfolódtak össze. Amikor az acélajtó becsukódott és a szerkezet zökkenve mozgásba lendült lefelé, az emberek idegesen pislogtak körbe. A földalatti csarnok, ahova érkeztek, hatalmas volt, a falakat furcsa, ismeretlen írások borították. Egyesek áhítattal, mások félelemmel néztek körbe.

– Megvárjuk a többieket – mondta Akio.

Amikor mindenki leért, a csendet az ő hangja törte meg.

– Az emberek sokáig azt hitték, hogy ők voltak a föld első modern civilizációja. De az igazság az, hogy már sok hasonló társadalom létezett. Mind elpusztult. Ezek a vasutak egy rég letűnt korszak emlékei. Most velük utazunk egy óvóhelyre, Denverbe.

Az emberek döbbeneten hallgatták. Volt, aki elhitte, volt, aki nem.

– Készüljenek! Öt perc múlva indulunk! – jelentette be Seyoung a szerelvény üvegfalán túl.

Shanon köré gyűlt néhány osztálytársa és kérdezgetni kezdték őt, hogy mit tud erről az egésztől.

– Később, most nincs idő magyarázkodnom! – válaszolta türelmetlenül Shanon.

– Miért vagy így felfegyverkezve? – nézett kérdően Shanonra az egyik osztálytársa ahogy végigmérte őt.

– Az elmúlt napokban nagyon sok dolog történt velem és a java még hátra van... - sóhajtott nagyot Shanon.

– Miért te nem maradsz velünk? – kérdezte döbbeneten Doug.

– Nem én a csapattal Mexikóba megyek! – vágta rá Shanon miközben a kijelzőt fürkészte.

– Oda az óriáshoz? – kérdezte izgatottan Doug.

– Kirándulni! Szerinted minek? – kérdezte ironikusan Samantha.

– Jól van, nem kell így válaszolni! Tudom, hogy ügyes vagy Shanon, de azért az egy kicsit más ott! – vitatkozott Doug.

– Te nem voltál ott a karate iskolánál! Nem láttad ahogyan elintézte azokat a bűnözőket! – vágta rá Samantha.

Shanon már kezdte volna válaszra nyitni a száját, de Seyoung szólt neki, hogy közeledik a szerelvény, ami már lelassított és megállt.

– Valaki van odabent – mondta halkan Seyoung, majd mindketten kirántották kardjukat és közvetlenül az üvegfal elé álltak.

A vonat ajtaja kinyílt. Egy magas, szőke férfi lépett ki belőle. A lányok a nyakának szegezték kardjaikat. Egy

pillanatig csak csendben mérte végig a két lányt.

– Nocsak. Egy atlantiszi – jegyezte meg Seyoung.

A férfi elmosolyodott.

– Valóban az vagyok. De nem Melrindan szolgája. Én az igazi királynőt szolgálom. Kenshirát.

Shanon szeme megvillant.

– Akkor beszélgetnünk kell! – jelentette ki Shanon.

A férfi végignézett Shanonon, szemében hitetlenkedés villant. Nem tudta elképzelni, hogy ez a látszólag törékeny embergyermek valóban veszélyt jelenthet rá.

Ekkor egy halk, de határozott hang csendült fel a fejében, mintha a gondolatai közé szótték volna.

„Nem csak az atlantisziak privilégiuma a telepátia!”

A férfi szemei elkerekedtek, Shanonra pillantott, majd Seyoung-ra. Megdöbbsent. Nem csupán egy, hanem két ősi erővel rendelkező harcosba botlott.

– Akkor te vagy a Farkas lánya? – kérdezte végül Shanontól, hangjában már több tisztelettel.

A lány arca rezzenéstelen maradt.

– Igen. De hívhatsz az új Farkasnak.

A férfi halványan elmosolyodott.

– Te voltál az, akivel Kenshira találkozott.

Shanon kissé összeszűkítette a szemét.

– Honnan tudod?

– Ha képes vagy a telepátiára, tisztában kell lenned azzal, hogy a távolság nem jelent akadályt. Akár a világ két ellenkező oldalán is kapcsolatba léphetünk egymással.

Shanon figyelte a férfit, majd lassan elrakta kardját.

– Mit mondott Kenshira?

A férfi karba fonta a kezét.

– Azt, hogy megölted Moothoma tanácsost és a testőreit... de őt életben hagytad.

Shanon ajka megfeszült.

– Erről csak ő tudhatott.

– Megbízhatunk benne? – Seyoung telepatikusan küldte a kérdést Shanon elméjébe.

Shanon egy pillanatig habozott, majd bólintott.

– Igen. De most már induljunk.

A férfi figyelte őket, majd halkán feltette a kérdést:

– Hová tartotok?

– Egy titkos helyre, ahol biztonságban leszünk – felelte Shanon.

Ekkor Bill mellé lépett, az atlantiszi arca meglepettségtől megfeszült.

– Békés Bölény... életben van?

A férfi arca egy pillanatra megingott, majd lassan bólintott.

– Igen. És ő is velünk tart. Te is velünk jössz! – jelentette ki Shanon ellentmondást nem tűrő hangon.

Bill hirtelen előrelépett.

– Mikor fog felemelkedni a kristálypiramis?

A férfi sötéten nézett rá.

– Még a mai napon.

A csend hirtelen elnehezedett közöttük.

– Akkor sietnünk kell – jegyezte meg Bill.

A férfi csak bólintott, majd visszalépett a szerelvénybe. A többiek is beszálltak, és mindenkit leültettek a kabinokban. Shanon és Seyoung a vezérlőfülkébe léptek, beprogramozták a szerelvényt, hogy Denverbe menjen. Amint a vonat mozgásba lendült, ők is helyet foglaltak.

A szerelvény alig negyedóra múlva meg is érkezett Denverbe, lassítani kezdtek majd megálltak. Miután kiszálltak a szerelvényből mindenki bement az ajtón és egy hosszú folyosó végén álló liftekkel teli előcsarnokba értek. Lementek egy még nagyobb csarnokba, Bill ment elől és mutatta az utat míg Shanon, Akioval és Lisával

zárta a sort.

Időközben a szerelvény, amivel érkeztek, már tovább haladt, az ellenkező irányból egy másik jármű futott be. Három alak szállt ki belőle. Shanon azonnal kardja után kapott, de ahogy felismerte Penelopet, lassan leengedte a fegyvert. A lány mellett egy hosszú fehér hajú nő állt talpig fehér ruhában: fehér vászonnadrág, felhajtott gallérú ing és egy bokáig érő cipzáras kapucnis felső alkotta egyszerű, de feltűnő öltözetét. A harmadik figura egy huszonöt év körüli lány volt, akinek fekete ruháját egy ezüstláncon függő, különös koponya ékesítette. A koponya szarvakkal és hegyes fogakkal rendelkezett, a barna hajú, barna szemű lány misztikus kisugárzást hordozott magában.

– Szia! Hogy kerülsz ide, és kik ezek? – kérdezte Shanon, miközben Penelopével érkezett kísérőire emelte tekintetét.

– Kenshira mondta, hogy ide kell jönnöm, mert kitört valami nagy háború. Ők pedig Liah és Kitty, segíteni jöttek – magyarázta Penelope, miközben egy pillanatra sem engedte el Shanon pillantását.

– Hol van most ő? – kérdezte Shanon.

– New Yorkban szétváltunk. Ő az Antarktiszra tartott, hogy felébressze a népet – felelte Penelope.

– A népet? Miért? – Shanon összevont szemöldökkel vizslatta Penelopet.

– Azt mondta, hogy a királynő ellen akarnak fellépni, mert az valójában nem is uralkodó, hanem csak a szüleinek unokatestvére, aki jogtalanul szerezte meg a hatalmat – mondta Penelope halkan, mintha tartana a hallgatódzóktól.

– Legalább lesznek szövetségeseink – jegyezte meg Shanon, de hangjában mégis ott bujkált a kétség.

Penelope hirtelen odalépett Shanonhoz, átkarolta őt,

de közben érezhető gyanúkkal méregette a feketébe öltözött Kittyt.

– Nem győzhetsz a démon ellen! – szólalt meg Kitty hidegen, szemei metszően Shanonra szegeződtek.

Ekkor Lisa és Akio is csatlakoztak hozzájuk. Shanon mélyen Kitty szemébe nézett, de fenyegetést nem látott benne. Valami furcsa érdeklődés sugárzott a lány tekintetéből.

– Ezt miért mondtad? – kérdezte Shanon.

– Érzem, hogy történt veled valami. A démon megpróbált leuralni, igazam van? – Kitty hangja szinte suttogásként csengett, de szavai súlyosak voltak.

– Megpróbálta, miután elvettem Raktabija és Duyi Lee erejét, de nem sikerült neki – felelte Shanon, rezzenéstelenül állva Kitty tekintetét.

– Mit tettél? – kérdezte Kitty, hangjában valódi megdöbbenéssel.

– A sárkány és a titán csontvázáról nem is beszélve! – lépett közelebb Seyoung, arca feszült volt.

Kitty hátralépett, szemében egy pillanatra rémület tükröződött, amikor meglátta Seyoungot.

– Lótusz! – szólalt meg Liah gyűlölettel teli hangon.

Hirtelen ruhája alól egy fegyvert rántott elő, amit Seyoungra szegezett.

– Lassan a testtel! – szólalt meg Akio, és fegyverét Liahra emelte.

– Mi folyik itt? – kérdezte Shanon, hangjában több volt az értetlenség, mint az indulatoság.

– Ti nem tudjátok, ki a Lótusz? Mit tett? – kérdezte Liah, miközben rezzenéstelenül Seyoungot figyelte.

– Ő már velünk van, és nekünk segít! – jelentette ki határozottan Akio.

– Látom a lelked! – mondta halkán Kitty, miközben barna szemei mintha ragyogni kezdtek volna.

Shanon egyetlen gyors mozdulattal kardja pengéjét Kitty nyakának szegezte.

– Ne csinálj semmi meggondolatlanságot! – mondta figyelmeztetésül.

Néma csend töltötte be a csarnokot, vágni lehetett a feszültséget, végül Liah engedett és leengedte fegyverét, közben Kitty szeme ragyogása is megszűnt. Shanon leengedte kardját, de végig Kitty-t figyelte mindenre felkészülve.

– Ha valóban elvetted Raktabija, a sárkány és a titán erejét, akkor nagyon nagy bajban vagy! Akiknek elvetted az erejét azok nem emberek! Megjósolni sem lehet, hogy mi fog történni! – magyarázta Liah.

– Majd Shatoshi segít neki. – vágott közbe Kitty.

– A mester meghalt... - mondta halk szomorú hangon Shanon.

– Hogyan? – kérdezte döbbenten Liah.

– Wong ölte meg, de vele nem tudtam végezni. Elmenekült a nyomorult! – válaszolta bosszúsan Shanon.

Liah nagyot sóhajtott és megrázta a fejét mintha nem akarná elhinni a hallottakat.

– Ne használd többé a kard erejét Shanon! Beláthatatlan következményei lehetnek! Ezt a te érdekedben mondom! – mondta figyelmeztetésül Liah.

– Novát is megidézte. – jegyezte meg Seyoung.

– Lehetetlen! – vetette oda megvetően Liah.

– Ott voltam, láttam! Satoshi is jelen volt! – válaszolta dacosan Seyoung.

Liah Shanonra nézett majd Lótuszra végül ismét Shanonon állt meg a tekintete.

– Mi a terved? – nézett végül végig a teljesen felfegyverkezett Shanonon.

– Mexikóba megyünk, hogy kiiktassuk az óriást. –

felelte Shanon.

– Nem! Te nem keveredhetsz bele! Nem hagyom, hogy bajod essen! – vágott közbe szigorúan Penelope.

– Hagyd, ezen már túl vagyunk! – szólt közbe Akio

– De ő csak egy fiatal lány! – tiltakozott Penelope.

– A látszat csal! Láttam Kínában, hogy mire képes, még az anyját is felülmúlja! – felelte Akio.

Penelope csendben végignézett Shanonon és látszott rajta, hogy nem igazán akarja elhinni, hogy az édes kislányban egy harcos ereje, lakozik.

– El kell mondanom valamit, amit Kenshira mondott nekem! – kezdte halkán Penelope, a hangja remegett az izgalomtól. – Azt mondta, hogy az édesanyád életben van, és a királynő fogva tartja... a kristálypiramisban.

Shanon arca megmerevedett a döbbenettől.

– Micsoda? Az nem lehet! – fakadt ki, a hitetlenség szinte szikrázott a szavaiból.

– Én csak azt mondom, amit ő mondott – felelte Penelope óvatosan.

– Nem lepne meg, ha a trónbitorló tényleg ilyet tett volna – jegyezte meg hűvösen Liah, az ajkai megvetően elhúzódtak.

Shanon fejében káosz uralkodott. Az emlékek szinte túláradó erővel törtek rá: ott volt, amikor Fugunaga átszúrta az anyját az ezüsstel ötvözött ősi karddal. Érezte, ahogy az élet kicsúszik az anyja testéből, látta, ahogy az utolsó szikrája is kihuny. És azután... elhamvasztották. Hogyan élhetne mégis? Ez nem lehetséges. De egy gondolat nem hagyta nyugodni: talán van valaki, aki megadhatja a választ. Megfordult, és elszánt léptekkel az atlantiszi férfihoz indult.

– Várj, Shanon! Mire készülsz? – kiáltott utána Akio, de Shanon nem lassított.

– Mondd meg, hogy igaz-e! – kiáltotta oda a férfinak.

Az atlantiszi értetlenül nézett fel rá.

– Mégis miről beszélsz?

– Anyámat fogva tartja Melrindan? – kérdezte Shanon, a hangja egyre sürgetőbbé vált.

A férfi néhány másodpercig hallgatott, majd végül bólintott.

– Igen.

Shanon szíve örült ütemben kezdett verni.

– Ez, hogy lehetséges? – kérdezte, szinte követelve a választ.

Az atlantiszi lassan válaszolt, mintha minden szavát gondosan mérlegelné.

– Melrindan kicseréltette a testet a hullaházban egy klónnal. Az igazi testet a kristálypiramisba vitte, ahol sztázis kamrába helyezte. Így tartotta életben.

Shanon nem hitt a fülének.

– De én láttam meghalni! Hogy élhet mégis? – kérdezte türelmetlenül.

– Az ősök leszármazottjai nem halnak meg olyan könnyen – magyarázta a férfi. – Nem tiszta ezüsttel szűrták le, hanem egy ötvözzel. Ez nem öl, csak lelassítja az életfunkciókat. Az anyád minden energiáját a gyógyulásra fordította. Néhány hét alatt teljesen helyrejött, de Melrindan azóta sztázisban tartja, és a vérével kísérletezik. Egy tökéletes klónt akar megalkotni, amelyet irányítani tud, és amely birtokolja az anyád erejét.

Shanon szeme könnybe lábadt.

– Anya... – suttogta.

– De az anyámnak nincs ereje! – emelte fel a hangját.

– Éreztem, hogy a kard elvette!

– Nem az erejét vette el – válaszolta a férfi –, hanem az Ukami egy része menekült beléd, hogy egyesüljön veled.

Shanon ökölbe szorította a kezét, a hangja

határozottá vált.

– Ki kell szabadítanom!

Akio ekkor érte utol. Szinte ráripakodott:

– Először Xolotl-t kell legyőznünk!

– De az anyám életben van! Nem érted? – fakadt ki Shanon, a hangjában kétségbeesés és harag keveredett.

– Értem, hogyne érteném – mondta Akio, az arca feszült maradt. – De most a legnagyobb veszély Xolotl. Az anyád egyelőre biztonságban van a sztázis kamrában.

– De ha nem állítjuk meg a titánt, mindannyian elveszünk, és akkor soha nem menthetjük meg.

Shanon dühe lassan elcsitult, de a szíve mélyén már tudta: ez a harc csak most kezdődött.

– A kristálypiramisba amúgy sem tudnátok behatolni, amíg az a felszínre nem emelkedik – jelentette ki Nathao határozottan. – Most csak egyetlen bejárata van, de azon lehetetlen bejutni, még nektek is!

– Nem érdekel, akkor is odamegyek! – csattant fel Shanon, a dühtől elvörösödött arccal.

– A vesztedbe rohannál! – csóválta a fejét Nathao. – Hidd el, csak az érdekedben mondom. Egyáltalán, honnan szereztél tudomást édesanyádról?

– Kenshira mondta Penelopénak – vágta rá Shanon.

– Találkoztál vele? És most hol van? – kérdezte Nathao, szemében valami furcsa aggodalom csillant.

– Az Antarktiszra tart – válaszolta Penelope –, hogy felébressze a népet.

Nathao arca megfeszült.

– Sietnünk kell – mondta, mintha saját magának is –, már nincs sok időnk a piramis felemelkedéséig.

– Ő is velünk tart? – kérdezte Seyoung gyanakodva, fél szemmel Nathaóra pillantva.

– Igen – bólintott Shanon –, de rajta tartom a szemem. Egyébként még a nevedet sem tudom.

– Nathao vagyok – mutatkozott be az atlantiszi.

Shanon halvány mosolyt erőltetett magára, de a hangja jéges fenyegetéssel csengett:

– Rendben, Nathao. Ha a legkisebb jelét is adod annak, hogy Melrindant szolgálod, én fogom leválasztani a fejed a nyakadról. Világos?

– Az igazi királyt szolgálom – felelte Nathao sértődötten, de egy pillanatra sem vonta el a tekintetét Shanon szúrós szeméről.

Seyoung a kijelzőkre pillantott, majd megszólalt:

– Nemsokára jön egy szerelvény. Akio, az pont jó lesz nektek.

– Mi itt maradunk és megvédjük a bázist – jelentette ki határozottan Liah.

Akio elgondolkodott, majd csendesen bólintott.

– Most minden szövetségesre szükségünk van, főleg, ha nem hétköznapi emberekről van szó – mondta, és biztatóan Liah felé biccentett.

Liah lassan bólintott, majd hátrébb lépett. Akio ezután Shanonra nézett.

– Vigyázatok magatokra, és tartsuk a kapcsolatot telefonon – figyelmeztette.

– Már ha lesz térerőnk – vetette közbe Vipera szárazon.

– Nincs valami ősi kütyü, amivel kommunikálhatnánk? – kérdezte Thomas reménykedve.

– Telepátia – szólt közbe Nathao váratlanul.

– Aha, az fasza! – vágta rá Balta gúnyosan. – És mégis, hogy a picsába csináljuk?

– A Farkas ismeri a módját – válaszolta Nathao türelmesen.

– Nyugi, megoldjuk – mondta Akio gyorsan, mielőtt a vita elfajulhatott volna.

Intett Lisának, és a szerelvény felé indultak. Amikor

felszálltak, Seyoung is velük tartott. Miután gyorsan beállította a szerelvényt úgy, hogy az csak Washingtonban álljon meg, elmagyarázta a működését. Ezután leszállt, és intett nekik, mielőtt az ajtók bezárultak. A vonat csendesen elindult, a mágneses sín alattuk surrogva kezdett életre kelni. Lisa és Akio leültek, várva, hogy elteljen az az egy óra, amíg megérkeznek az úti céljukhoz.

– Szerinted sikerülni fog? – kérdezte Lisa, miközben aggódva figyelte Akio arcát.

– Nem hibázhatunk. Ez az egyetlen esélyünk – felelte Akio határozottan, de szemében ott bujkált a bizonytalanság.

– Féltem Shanont. Még csak egy gyerek – jegyezte meg Lisa halkán, mintha attól tartott volna, hogy kimondva még valóságosabbá válik az aggodalma.

– Én is féltem – vallotta be Akio –, de nem a kora miatt. Inkább az UKAMI miatt. Amit Kínában tett... – Akio szavai elakadtak egy pillanatra. – Egy hatalmas tűzsárkányt idézett meg, és azzal emberek százait pusztította el, szinte egy szemrebbenés nélkül.

– Ez túl nagy teher neki – suttogta Lisa, a gondolatok súlyától leszegett fejjel.

– Talán most, hogy Shatoshi egy része is benne van, képes lesz elnyomni a démont – próbált reménykedni Akio

– Remélem. Végül is engem is meggyógyított, és ezt sosem fogom elfelejteni – mondta Lisa, halvány mosollyal.

– Örülök, hogy újra egészséges vagy – Akio keze gyengéden megérintette Lisa arcát –, de ugyanakkor félek is. Nem akarom, hogy valaha elveszítsélek.

– Olyan erőt adott nekem, ami benned és Shanonnál is ott van. Most már nem szabadulsz meg tőlem olyan

könnyen! – viccelődött Lisa, hogy oldja a feszültséget.

Akio elmosolyodott, majd lágyan megcsókolta.

Shanon és a többiek a következő szerelvény érkezésére vártak, ami Mexikóba szállította volna őket. Még fél órájuk volt, így Liah és Kitty lement a bázis alsó szintjeire, hogy feltérképezzék az egész komplexumot. Eközben Akio kapcsolatba lépett a denveri GSP egységekkel, és utasította őket, hogy hozzanak le mindenkit az óvóhelyre. Mint kiderült, a bázis többszintes volt, és több ezer ember befogadására alkalmas. Korábban Los Angelesben alaposan felkészültek: hagyományos fegyvereket és ősi fegyvereket is magukkal hoztak. Akio szétosztotta a fekete pengéjű kardokat, amelyeket az ősökől szereztek meg. A hat kard közül egyet Seyoung kapott, amelyet ezüsttel ötvöztek. Thomasnak és Billnek is jutott egy-egy, Lisának szintén adott egyet, míg magánál kettőt tartott. Shanon természetesen a két sárkánykardot vitte magával.

Shanon közben észbe kapott, hogy farkasa már régen nem evett. Gyorsan telefonált Samantha-nak és Doug-nak, hogy hozzanak fel némi ételt az állomásra. Nemsokkal később megérkeztek, és a farkas szinte azonnal befalta az elé tett ételt.

– Úgy látom, éhes volt – jegyezte meg Seyoung, ahogy a farkas mohóságát figyelte.

– A nagy izgalmak közepette teljesen megfeledkeztem róla, hogy neki is ennie kell – vallotta be Shanon zavartan.

– Majd mi szólunk, ha megint elfelejtenéd – ironizált Thomas egy fanyar mosollyal.

– Jól van, jól van, nem fogom elfelejteni! – vágott vissza Shanon egy játékos grimasz kíséretében.

– Képzeld – kezdte Samantha izgatottan –, Bill

mutatott valamit. Az óvóhelyen robotok vannak! Teljesen emberszerűek, csak nincs bőrük meg ilyesmi, de humanoid felépítésük van, és tök kedvesek. Még ételt is el tudnak készíteni valamilyen géppel, ami kémiai elemekből állítja össze.

– Ez jól hangzik – válaszolta Shanon mosolyogva.

– Kíváncsi vagyok, pizzát is tudnak-e csinálni! – vetette fel Doug, miközben megvakarta a fejét.

– Csak óvatosan azzal a pizzával! – figyelmeztette Shanon.

– Tudom, tudom, a kalóriák – mormogta Doug kelletlenül.

– Te kértél segítséget a fogyásban, úgyhogy ne panaszkodj! – szúrta oda Shanon, miközben játékosan meglökte Doug vállát.

Doug már nyitotta volna a száját, hogy visszavágjon, amikor beérkezett egy szerelvény. Az ajtók kinyíltak, és emberek kezdtek özönlenni kifelé, állig felfegyverkezve.

Balta, Thomas és Vipera azonnal előre álltak, fegyvereiket készenlétbe helyezve.

– Mit akartok itt? – kérdezte Thomas, hangjában egyre erősödő gyanúval.

– A lányért jöttünk! – hangzott a rövid, határozott válasz.

Shanon a férfiakat alaposan szemügyre vette, és hamar rájött, hogy valószínűleg a Triád tagjai lehetnek. Mindegyikük kínai volt, és némelyikük öltözéke is egyértelműen erre utalt. A levegőben szinte tapintható volt a feszültség.

– Akkor zabáljátok meg ezt! – kiáltotta Balta, és egyetlen mozdulattal tüzet nyitott.

Az első sorban állók mind holtan estek össze, ahogy Balta gépfegyvere szétkaszabolta őket. Ekkor Seyoung és Shanon egy szempillantás alatt rontottak rájuk,

kardjaikkal csapkodva, mint két felbőszült szélvihar. A Triád tagok csak némelyike tudta elővenni szablyáját, a többiek pedig meg sem mozdulhattak, ahogy a lányok könyörtelenül lekaszabolták őket. Shanonra többen is rátámadtak, de ő annyira gyorsan mozgott, hogy a támadások többségét könnyedén kikerülte. A többit blokkolta, majd visszatámadott. Kardjával egyetlen lendülettel lecsapott, és egy férfi feje repült le a nyakáról. Egy másik támadója szívét átszúrta, miközben hátra rúgott, és a támadót eltalálta. A következő pillanatban Shanon felugrott, és megpördült a levegőben. Kardjaival egyszerre négy férfi fejét vágta le, miközben egy szélviharhoz hasonló mozdulattal egy-egy csapással mindenkit elpusztított, aki az útjában állt.

Seyoung sem maradt le. A lány szúrt, vágott, és ahogy haladt előre, az ellenségek mintha csak porrá váltak volna körülötte. Seyoung mozdulatai olyan precízen és gyorsan követték egymást, mintha egy ősi kínai harcművészet tökéletes mestere lenne, míg Shanon inkább a japán szamurájok stílusát alkalmazta, ami gyors és halálos volt.

Amikor már csak öten maradtak életben, a túlélők hátrálni kezdtek, de a lányok gyorsan lecsaptak rájuk, lefegyverezték őket, és térdre kényszerítettékl.

– Minek kellek én Melrindannak? – kérdezte Shanon, miközben kardját az egyik férfi nyakának szegezte.

– Az atlantisziak blokkolni, majd átmosni akarják az agyadat. – felelte a férfi, hiszen a helyzet egyre feszültebbé vált.

– Miért nem a saját embereit küldte? – tette fel a kérdést Seyoung, miközben figyelte az ellenséget.

– Mert rájuk szüksége van, hogy aktiválni tudja a kristályt, amivel a felszínre tudja hozni a piramist. – válaszolta a férfi, miközben érezhetően próbált

nyugtatóan beszélni

– Rátok viszont nincs szüksége, és nekünk sem! Nyírjuk ki őket! – vágott közbe Vipera, miközben fenyegetően megvillantotta a fegyverét.

– Nem bírsz azzal a latin véreddel? Még jól jöhetnek csalinak a titán ellen! – válaszolta Seyoung higgadtan, próbálva megnyugtatóan a helyzetet.

– Egyelőre életben maradtok, de tudnotok kell, hogy hol van Wong! – szólt közbe Shanon, hangjában érezhető volt a határozottság.

– Nem tudjuk. Az utolsó információnk szerint Kínába ment Duyi Leehez. – felelte az egyik férfi, miközben próbált valamit elárulni.

– Elárulom nektek, hogy Duyi Lee és a fia halottak, és Wong egyik alkarja sincs már meg, tehát Kínából elfutott előlünk! Hol lehet most? – kérdezte Shanon, miközben a férfiakat szorosabbra fogta.

– A kristálypiramis a főhadiszállás, csakis ott lehet. – válaszolta az egyik férfi, nagyot nyelve, miközben elárulta az utolsó nyomot.

– Nathao. Kérlek, hatolj be a tudatába, és derítsd ki, hogy igazat mond-e! – szólt Shanon Nathao felé, aki eddig a háttérben figyelte az eseményeket.

Nathao egy lépést tett előre, és a férfi riadtan ránézett. A következő pillanatban a férfi tekintete ködössé vált, bambán meredt maga elé. Nathao mentális erejét kiterjesztette a többi Triád tagra is, néhány másodperc múlva visszafordult Shanon felé.

– Igazat mondott. Nem tudja, hogy hol van most Shato Wong. – mondta Nathao, miközben szavai egy pillanatra megfagyasztották a levegőt.

– Köszönöm! Akkor velünk jönnek. – válaszolta Shanon, és ezzel az ügyet lezártak tekintette.

Mindenki elindult a szerelvény felé, és Shanon zárta a

sort. Mielőtt még beszállt volna, megfordult, és egy utolsó pillantást vetett a még mindig döbbenten álló barátaira. Miután ő is beszállt, farkasa mellett elhelyezkedett, elindultak Mexikó felé, hogy folytassák küldetésüket.

A futurisztikus szerelvény szinte hangtalanul siklott a mágneses sín felett. A külvilágot kizáró vákuumcsőben mozgott, és ha az utasok nem látták volna a kijelzőn a megtett távolságot, el sem hitték volna, hogy a hangsebesség többszörösével száguldanak. Ahogy a vonat Washington titkos földalatti állomásához közeledett, a szerelvény lassulni kezdett.

Lisa és Akio egyszerre álltak fel az ülésről, ruháikat gyors, ösztönös mozdulatokkal igazították meg. Arcuk kipirult volt, de egyikük sem akart erről túl sokat beszélni. Lisa egy titokzatos, féloldalas mosollyal nézett Akióra.

– Ezt majd folytathatnánk – súgta, ahogy megálltak az ajtónál.

– Benne vagyok – felelte Akio, kaján mosollyal, mielőtt a vonat megállt volna.

Egy mély, rezonáló hang töltötte be a kabint, ahogy az alagút bejárata lezárult mögöttük, biztosítva a vákuum stabilitását. A szerelvény előtt egy üvegfal választotta el az állomás belsejétől. Másodpercekkel később a fal hangtalanul felemelkedett, feltárva a fényben úszó peront. Az állomás szinte éteri látványt nyújtott: fényes, márványszerű falak egyetlen illesztés nélkül, mintha az egész épület egyetlen hatalmas darabból lett volna kifaragva. A fényforrás ismeretlen volt – nem voltak lámpák, mégis minden tökéletesen világos volt. Lisa és

Akio fegyelmezett tempóban, de sietve léptek ki a peronra. Már várták őket. Felfegyverzett GSP ügynökök sorakoztak fel az állomáson, azonnal vigyázba vágták magukat, ahogy Akio előhúzta az igazolványát.

– Pihenj! Az elnökkel kell beszélnünk. Azonnal! – mondta határozottan.

Az egyik tiszt azonnal intett nekik.

– Kövessenek, uram!

A liftekhez vezették őket. Ahogy a kabin suttogva ereszkedett felfelé, Akio egy pillanatra becsukta a szemét. A gondolatai kavargtak. Tudta, hogy amit most az elnök elé tárnak, az minden képzeletet felülmúl. De az idő sürgetett, Xolotl hadserege már mozgásban volt. A lift egy bérház alagsorában nyílt ki. Onnan egy hátsó kijáraton keresztül léptek ki az utcára, ahol egy páncélozott, fekete SUV várta őket.

– Indulás! – parancsolta Lisa, miközben bepattantak.

Az egyik ügynök a vezetőülésből telefonálni kezdett. A Fehér Ház kapuja már nyílt is előttük. Ahogy beléptek az épületbe, négy titkosszolgálati ügynök csatlakozott hozzájuk. Az elnöki iroda ajtaja előtt senki sem állította meg őket. Akio habozás nélkül benyitott. Az Egyesült Államok elnöke az íróasztala mögött ült. Az arca pillanatok alatt megkeményedett, amikor meglátta, hogy fegyveres ügynökök özönlének az irodájába.

– Mi ez az egész?! – csattant fel.

– A testőrök azonnal mozdultak, de Akio felemelte a kezét.

– Elnézést, uram. Tudom, hogy ez szokatlan, de nincs időnk formáságokra.

– Ki maga? – kérdezte az elnök miközben gyanakvón tekintett Aikora.

– Akio Martin Wilson vagyok, a GSP parancsnoka. Biztosan értesült már a mexikói eseményekről. Azért

vagyunk itt, mert ez még csak a kezdet!

Az elnök összeszorította az állkapcsát.

– Tudok a helyzetről. Már intézkedtem. A hadsereg úton van a határ felé, hogy feltartóztassa a robotokat és drónokat.

– Nem fogják megállítani őket! – Akio előrébb lépett. – A hadseregünk fegyverei hatástalanok ezekkel a gépekkel szemben. Ezek egy ősi civilizáció harci egységei – sokkal fejlettebbek, mint bármi, amit valaha láttunk!

– Badarság! Az USA a világ vezető katonai hatalma. Nincs olyan erő, ami minket legyőzhetne!

Akio összeszorította az öklét. Lisa is közelebb lépett.

– Elnök úr, ez nem egy hagyományos háború. Ezek a robotok nem emberek, nem államok fegyveres egységei. Ha továbbra is úgy kezeli ezt a helyzetet, mint egy szokványos katonai konfliktust, akkor milliók fognak meghalni.

Az elnök arcán ingerültség és kétely keveredett.

– Ha a hadsereg nem állítja meg őket, akkor mit javasol?

– Xolotl, a titán az irányító központ. Ha ő elpusztul, a hadserege is leáll. Egy csapatunk már el is indult

Az elnök felhúzta a szemöldökét.

– Maga értse meg, nem kockáztathatunk egy konfliktust a Mexikóiakkal. Az, hogy a légterükbe felfegyverzett egységekkel átrepüljünk, világméretű háborúhoz vezethet! A Mexikóiak is bevetették a légi erejüket, és nézze meg, mire mentek vele! – vitatkozott Akio türelmetlenül, de egyre inkább frusztráltan.

– Mi az, hogy a legmodernebb fegyverek nem működnek? Az Egyesült Államok a világ vezető hatalma, nincs olyan erő, ami legyőzhetne minket!

– Az ősi civilizációk évszázadokkal megelőzték minket! Mikor hanyatlásnak indultak, már más bolygókat

látogattak, és olyan fegyverekkel rendelkeztek, amikről mi még csak álmodni sem merünk!

– És mit javasol, mit tegyünk?" – kérdezte egyre ingerültebben.

– Egy csapatunk már elindult, hogy megöljék a titánt. Ha őt elpusztítjuk, a robotok is irányítás nélkül maradnak, és megállnak.

– Egy csapat? Egy egész sereggel szemben? Kötve hiszem, hogy bármit is tudnak tenni!

– A csapatunk is felfegyverkezett az ősi fegyverekkel, és van velük két ősi leszármazott is, akik a mi oldalunkon harcolnak.

– Miért bízhatnánk meg bennük?

– Mert az egyikük az unokahúgom.

– Ön is ősi leszármazott? Ne vegye sértésnek, de nem igazán hihető, amit mond!"

Ebben a pillanatban Akio előhúzott egy kést. A testőrök azonnal fegyvert rántottak, és ráfogták a fegyvereket. Akio megmarkolta a tör élet, és mélyen belevágta a tenyerébe. Az erősen vérző kezét az elnök felé tartotta.

– Az őseink és a leszármazottjaik rendelkeznek különleges képességekkel, például azzal, hogy meg tudják gyógyítani magukat. – közben Akio keze az elnök szeme láttára teljesen begyógyult.

– Mégis mióta él maga a Földön?

– Én csak egy leszármazott vagyok. Apám nem az ősök közül való volt, én mindösszesen 48 éves vagyok, bár 30-nak sem nézek ki. Mi lassabban öregszünk, és sokkal tovább élünk.

– És a másik két ősi hány éves?

– Az unokahúgom mindössze 16 éves, de Lótusz, ha jól tudom, körülbelül 500-600 éves.

– Tehát egy 16 éves lány megy harcolni egy óriással?

– Shanon sokkal erősebb, mint bárki más! – vágott közbe Lisa. aki valaha is élt a Földön!

– Hogyan lehet erősebb egy fiatal lány mindenkinél?

– Most nem ez a lényeg. Elég annyi, hogy láttam, mire képes. Ami most sokkal fontosabb, hogy biztonságba kell helyeznünk önt, és a vezérkart! – felelte Lisa.

– Van egy óvóhely Denver alatt, ahol teljes biztonságban lehet! – tette hozzá Akio.

– Miért nem hallottam arról a helyről?

– Mi is csak nemrég értesültünk róla. Az ősök építették, és több ezer embert képes befogadni. Ráadásul titokban el tudjuk juttatni oda az ősi metró segítségével, alig egy óra alatt! Ez azért lenne fontos, mert Az ősök szabadították ránk azt a gyilkos vírust, amely már a fél világot megrázta. És biztos forrásból tudjuk, hogy 100%-os a halálozási rátája!

– Ha ez valóban így van, akkor az egész emberiség veszélyben van!

– Ezért kell mindenkit értesítenünk, hogy vonuljanak óvóhelyekre, és ne mozduljanak ki pár napig, amíg megszerezük az ellenszert!

– Mit tudunk erről a víusról? – nézett az elnök az egészségügyi miniszterre.

– A parancsnok úr igazat mondott. A vírus 100%-osan halálos, és van benne egy olyan komponens, amit nem tudunk azonosítani. Ellenszert sem tudunk kifejleszteni.

Az elnök, akinek arcán egyre inkább a döbbenet ült, komolyan mérlegelni kezdte a helyzetet. A pillanat feszültsége körülöttük nőtt, míg ő végül döntésre jutott.

– Minden hírcsatornán figyelmeztessék az embereket a veszélyekről, mi pedig tartsunk Wilson úrral Denverbe! – jelentette ki az elnök.

– Uram ezt önnek kellene bejelentenie, fél órán belül itt tudna lenni egy stáb a CNN-től, hogy élőben

közvetítse a beszédét. – felelte az egyik tanácsadó.

– Rendben, intézkedjenek! – válaszolta az elnök.

– Elnök úr, a tábornok bejelentkezett, a robotsereg átlépte az államok határát! – lépett oda az elnökhöz a hadügyminiszter.

– Menjünk a taktikai szobába, jöjjenek önök is! – mondta az elnök és intett Akioéknak is.

Néhány perc alatt át is értek a taktikai szobába, ahol egy nagy képernyőn már élő kép volt a közeledő drónokról.

– Elnök úr, a robotok átlépték a határt és közelednek felénk, légierőnk azonnal megsemmisítik őket! – jelentette a tábornok.

A képernyőn látszott, hogy kötelékben megközelítik a drónokat a hadsereg repülői majd rárepülnek és tüzelni kezdenek. Az elnök legnagyobb megdöbbenésére a lövedékek egy erőterbe ütköztek mielőtt elérték a drónokat és lehullottak a földre. A repülők most kitérő manővert hajtottak végre és aktivizálták rakétáikat, de mielőtt kilőtték volna őket a drónok valamiféle sugarat bocsátottak a repülőkre, mire a rakétáik sorra felrobbantak ezzel megsemmisítve a gépeket.

– Hívja vissza őket! – adta ki a parancsot az elnök.

– Értettem uram! Sas egység visszavonulás! – utasította az embereit a tábornok.

A képernyőn látszott, hogy a megmaradt repülők visszavonulnak, de a drónok nem hagyták ezt és rájuk támadtak és sugaraikkal, egyesével lelőtték őket. A szárazföldi egységek tüzelni kezdtek a drónokra de semmi hatása nem volt, mert az erőter megvédte azokat.

– Erről beszéltem elnök úr! Semmi esélyünk nincs ellenük! – magyarázta Akio.

– Mit tanácsol, hogy mit tegyünk? Biztos, hogy van gyenge pontjuk ezeknek az izéknek! – válaszolta az

elnök.

– Már említettem, hogy egy egységünk Mexikóba tart, hogy likvidálja a titánt és az irányító központját, ha annak vége, akkor a drónok is le fognak potyogni az égről! – felelte Akio.

– Csináljuk meg a bejelentést és induljunk el az óvóhelyre! – mondta nagyot sóhajtva az elnök majd átment a sajtószobába, hogy előben jelentse be az eseményt.

Akio és Lisa a taktikai szobában várakozott. Néhány perc múlva bejött az ajtón egy zaklatott állapotban lévő férfi és idegesen toporogni kezdett, váltott szót néhány tanácsadóval mire azok is idegesek lettek. Akio elkapott néhány szófoszlányt arról, hogy a vírusról beszélnek ezért odament a férfihez.

– Ha jól hallottam a vírusról volt szó! Akio Martin Wilson vagyok a GSP parancsnoka. – mutatkozott be Akio.

– Üdvözlöm! Thomas Remson vagyok, az egészségügyi miniszter! A vírus felütötte a fejét az országunkban is, Seattle-t és Philadelphiát vesztegzár alá kellett tennünk, hogy megfékezzük további fertőzéseket! – felelte Thomas.

– Sikerült már azonosítani a vírust? – kérdezte Akio.

– Nem teljesen! Valamiféle koronavírus, Ebola és a nilusi vérzések láz elegye, ezeken kívül még van benne egy olyan vírus RNS molekula, amit egyszerűen nem tudunk azonosítani! – felelte Thomas.

– Ez Melrindan műve lesz! – jegyezte meg Akio.

– Kié? – kérdezte Thomas.

– Az atlantiszi királynőé! Már régóta tudunk róla, hogy kísérletezik klónozással és vírusokkal és már több titkos laborjukat megsemmisítettük, de ezek szerint nem mindet! – válaszolta Akio.

– Akkor ez egy olyan ősi vírus, amit mesterségesen

hoztak létre? – kérdezte Thomas.

– Attól tartok, hogy igen, és ha valóban az atlantiszi technikával hozták létre, akkor nem sok esélye van az emberiségnek, hogy megtalálja rá az ellenszert vagy vakcinát fejlesszen ki ellene! – felelte Akio.

– Ez nagyon nem jó hír! Marad a teljes kijárási tilalom, más megoldás nincs! – mondta Thomas.

– Az sem a legjobb megoldás, mert észak felé tart egy robothadsereg, ami már fél Mexikót elpusztította és nagyon úgy tűnik, hogy az amerikai hadsereg sem tud velük mit kezdeni! – válaszolta Akio.

– Két tűz közé szorultunk! Mégis mi a tervük ezeknek az atlantisziaknak? – kérdezte Thomas.

– Pusztítás! Évek óta erre a pillanatra készültek, és nekünk csak most állt össze a teljes kép! Nekik megvan az ellenszer a vírus ellen, és akik életben maradnak, azok fogják szolgálni az atlantiszi uralkodó fajt! – válaszolta Akio.

– Nagyon remélem, hogy van valami tervük, hogy megakadályozzák mindezeket! – jegyezte meg Thomas.

– Dolgozunk rajta, de iszonyatos túlerőben vannak a támadóink! – felelte Akio.

– Jó lenne szerezni abból az ellenszerből! – gondolkodott el Thomas.

– Majd, ha a közelébe jutunk, akkor hozunk, addig meg kell védeni az embereket, a világban már több helyen is kitört a járvány! – válaszolta Akio.

– Igen, hallottam róla, és ott sem tudtak semmi mást tenni csak a teljes karantént! – felelte Thomas.

Időközben megérkezett az elnök a sajtótájékoztatóról, majd Thomas beszámolt neki a fejleményekről és az elnök, ha lehet még gondviseltebb lett. Miután tájékoztatták az elnököt a fejleményekről elindultak kifelé az autókhoz. Akio és Lisa ment elől és őket